

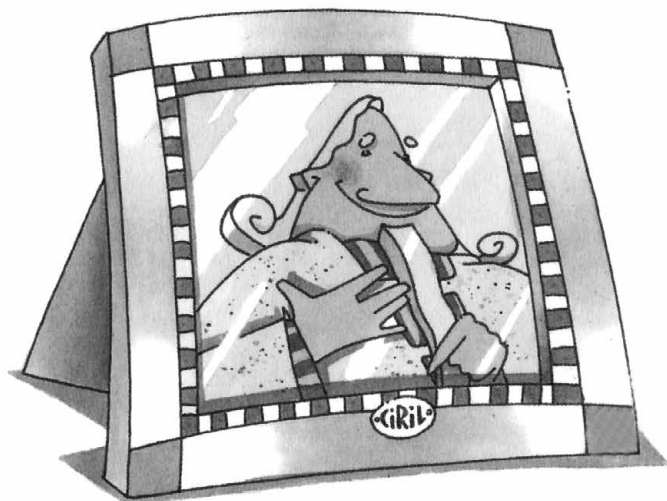
EL MICALET GALÀCTIC

El savi Ciril

Mercé Viana

Dibuixos de Quique Soler i Rosanna Crespo

Un savi molt savi

¿De veritat no saps qui és Ciril?

Presta, doncs, atenció a la història i, en acabar-la, no sols el coneixeràs molt bé, sinó que, a més, potser t'hauràs fet un bon amic d'aquest home singular.

Ciril és un savi. És un dels savis més savis del món.

L'última biografia escrita sobre la seua persona ens diu que va nàixer, fa un grapat d'anys,

al gran poble dels genis Saber per la Punta dels Dits. Malauradament, aquest poble, gran en altre temps, ha desaparegut de tots els mapes. ¿El motiu? L'emigració. Sí, com ho sents. Tothom va anar deixant casa i terres al seu darrere i, amb el somrís d'una esperança, se'n va anar cap a les ciutats per trobar, entre altres coses, un futur ben atapeït de sorolls.

A Saber per la Punta dels Dits vivia una gran diversitat de genis: genis egoistes, genis generosos, genis fortíssims i genis tan dèbils que quasi no ho eren.

Ciril tenia un avi, l'avi Blai, molt famós pel seu geni. En tenia tant que, de vegades, se li n'eixia a través dels milers de porus del cos, com si foren rierols baixant de la muntanya. En esdeveniments com aquests, l'avi de Ciril arreplegava, amb tota la paciència del món, el geni que li sobrava i el dipositava dins un poal de color verd per donar-li'l, això deia, a qui el necessitara.

En acabar aquesta faena tan entretinguda, aquest avi tan generós eixia a passejar per l'avinguda més important del poble, l'avinguda de les Palmeres Gegants, i, segons conta el llibre que abans he esmentat, diuen que se'l podia veure amb el seu poalet mentre cridava:

—¡Geni, geni de primera! Bon dia, senyora Carme, ¿que no necessitarà vosté una miqueta de geni?

—¡Bon dia, amic Josep! ¿Que no et farà falta un gotet de geni? Ací en tinc del milloret i, a més, acabadet de traure. Mira'l, mira'l.

La gent, sempre molt amable, l'escoltava, el mirava, acceptava el present de l'avi Blai i li agraià de veritat les bones intencions.

Ciril admirava de debò el seu avi, entre altres coses perquè un avi és, sempre, una persona molt especial i molt tendra, i perquè gràcies a l'avi Blai, Ciril arribà a aprendre coses tan importants com:

— parlar amb la foscor de la nit;
— somniar amb els propis somnis;
— somriure al Sol que s'allunya cap a altres terres i, també, saludar les estrelles tímides.

Ciril féu els seus estudis de savi a l'escola del poble dels genis. ¡Es tractava d'una escola molt sàvia!

A l'escola, Ciril aprengué tot allò que normalment mai no s'ensenya en cap lloc. Aprengué, per exemple, els mètodes de discussió que utilitzen les formigues d'una sola banya, la manera d'aconseguir que una flor trista somriga, i també la forma de convèncer un elefant avorrit perquè balle un *rock* dur.

Ciril es féu gran, acabà els estudis i, quan li donaren el títol de savi, va prendre una decisió important: anar cap a altres terres, conèixer ciutats ben diverses i buscar un treball divertit en algun raconet d'aquest planeta o d'un altre qualsevol.

Al llarg dels seus viatges, el savi Ciril conegué persones ben diferents:

— persones baixetes amb moltes pigues a la cara: pigues negres, pigues roges i pigues ataronjades;

— persones altíssimes amb el nas ple de granets empenyadors;

— persones amb els cabells exagerats i rebels que, més tard, esdevindrien dòcils i tranquils;

— persones calbes que abans no ho eren;

— persones grossetes molt simpàtiques;

— persones primes que no volien ser primes i altres persones que... ni fred ni calor.

De tot aquest ramat de gent, només un home, el nan Joan, ha arribat a ser el company inseparable del savi Ciril.

El nan Joan és una criatura amb una mirada intel·ligent que sap escoltar quan els al-

tres parlen, que reflexiona sobre allò que li diuen, que és sincer quan opina, seriós quan parla, divertit quan conta acudits i simpàtic quan el conviden a caramels de menta.

El savi Ciril i el nan Joan es van conèixer un dia, fa un bon grapat d'anys, en una festa important que organitzava un home de pes en el món dels negocis. Aquest home era molt famós pel seu bigot negre; vestia sempre uns pantalons i una jaqueta negres, i tothora fumava cigarrets també negres. Li agradava anar sempre ben combinat.

El savi i el nan van coincidir, costat per costat, en la festa i, com s'hi trobaven una miqueta avorrits, començaren a conversar. De seguida es feren bons amics i es contaren la seua vida, aturant-se, això sí, en algunes coses tan importants com quins eren els seus jocs preferits i els menjars que més odiaven.

Ciril estava tan encantat amb el nan Joan que li va proposar, de seguida, que fóra el

seu ajudant. Joan ho acceptà de bona gana i, des d'aleshores, sempre van els dos junts, tant pel centre de les ciutats com pels afores.

En l'actualitat, el savi Ciril és un savi reconegut arreu del món pels seus viatges d'estudi, per les investigacions que ha fet, per les experiències acumulades i pel munt de llibres que ha publicat. Una de les seues especialitats és l'estudi dels costums que hi ha de cap a cap de l'Univers.

En un dels seus llibres publicats darrerament, ens conta que els habitants del planeta Saltamus caminen a peu coix perquè estan cansadíssims de caminar sempre amb els dos peus.

També ens informa que els pobladors d'Ullèrius estan obligats a portar ulleres sempre, tothora, de nit i de dia, però aquesta obligació és molt especial ja que cadascú s'ha de fabricar les seues.

A Amabílius, la gent té el costum de

saludar-se agafant-se el dit menovell al mateix temps que mouen el cap d'esquerra a dreta dues vegades seguides.

Fa uns mesos, el savi i el seu ajudant, cansats de viatjar d'ací d'allà, decidiren anar al país de Quebestic per tal de descansar una temporada. La fama, però, del savi els impediria, momentàniament, de complir el seu desig.

